

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Sáng hôm sau, sau khi lừa vịt cho ăn xong xả, Phấn lấy xuồng đi về trong nhà. Phấn về tới nơi thì thấy bác Bảy má của cô ta nằm trên bộ ván trong, đắp mền trùm kín mít. Cô đến gần khẽ giở một bên mền lên và hỏi:

- Bữa nay má có thấy trong mình có bớt chút nào hông má!

Bác Bảy cự mình mở mắt ra hỏi:

- Mày về đó hả Phấn?

- Dạ... Má có uống thêm thuốc của ông thầy Năm hông má?

Bác Bảy thờ dài:

- Tự hôm nay uống hà rầm đó mà chẳng thấy ăn thua gì hết... Cả đêm con mắt cứ mở trao trao... mấy ngày rày tao có nut được miếng cơm miếng cháo nào đâu!

- Sao má hồng nói với chị Hai mua một hộp sữa con chim về uống hả má!

- Nó có mua rồi đó, nhưng tao cũng ráng uống chút chút thôi, mày coi tự thuở giờ tao có quen uống thứ đó đâu.

- Má cũng ráng uống chớ má bỏ cơm bỏ cháo hết thì chịu sao nổi... Má à, hay con biểu thằng Tư (em của Phấn) ra ngoài coi chừng vịt đỡ ít bữa để con ở nhà trong này chăm lo săn sóc cho má, chớ lòng này chị Hai mang bầu lớn xộn rồi, để chỉ nghỉ ngơi chút đỉnh chớ!

Bác Bảy "xì" một tiếng:

- Mày nói cái đó mới dốt đả! Thứ để con so mà không chịu nhúc nhích cục cựa cứ ăn rồi ngủ tới chừng để mới rặn đứt ruột!... Mà mày coi ở trong này, ngày chí tối nó cũng chỉ lạo xạo ba cái cơm nước chớ có giã gạo, xay lúa gì đâu mà sợ nặng nhọc. Sắn đây tao mới nói luôn, anh Hai của mày cứ đội nó lên hoài cho nên nó được mới làm tới, nhong nha nhong nhánh suốt ngày.

- Má nói vậy chớ con thấy đâu đến nỗi quá tệ. Nhà mình cũng có kẻ ăn người làm đặng đặng dê dê ra đó thì chị Hai chỉ cũng... rảnh rang đôi chút thiệt...

- Rảnh rang thì rảnh rang chớ nó cũng phải biết cái gì nó cũng không ngờ hết! Cái gì cũng phải có tao ngó, tao dòm ráo trội, hể tao xanh ra một chút thì nó bỏ mứa hết... Còn mày nữa... năm nay mày cũng lớn chồng ngồng đó mà tao coi cũng không ra tích sự gì hết... Chẳng lẽ tao sống đời để lo hoài cho tụi bây sao!

- Chớ má biểu con làm gì nữa bây giờ? Nội cái chuyện theo ba con vịt cũng đủ hụt hơi rồi... má coi những đứa cỡ như con và khá giả như nhà mình, có đứa nào ở biệt suốt tháng ngoài đồng không? Đừng nói gì đến chuyện giăng nắng dầm mưa chi cho mắc công, má coi có đứa nào mân cái gì động đến ngón tay hông?

- Vậy nên tụi nó mới hư thói cả lũ!... Mà tao có bắt mày phơi nắng phơi mưa hồi nào không mà mày nói cái giọng đó hả? Mày ham kiếm thêm tiền để riêng thì mấy ráng chịu, chớ tao có dính tới đồng bạc cắc nào không chớ?

Nghe mẹ nói như vậy, Phấn nín thinh. Một hồi lâu sau, Phấn mới tìm cách nói lảng ra:

- Má à, má để con ở vài ba bữa trong này coi sóc cho má. Thằng Tư vô trong thể con trông nom ba con vịt cũng được chớ hồng sao má à!

- Nó mắc đi học chớ có rảnh rang gì đâu?

- Hồng có má à, mai mốt gì đây bãi trường, Tết tới rồi...

- Vậy hả?

- Dạ phải...

Bống bác Bảy thờ dài nhìn con gái:

- Năm nay mày cũng lớn rồi, tao cũng tính lo kiếm chỗ nào tử tế để cho mày được yên nơi yên phận... nhưng khổ quá, hồi trong năm tới giờ tao cứ bị đau ốm rề rề hoài... Cứ nằm một chỗ hoài như vậy có đi tới đâu được mà lo cho mày...

Nghe mẹ nói vậy, Phấn bồn chồn trong lòng, cô tính xen vô nói chuyện của mình và Tư Cầu nhưng lại sợ bị cự nự, nên đành chêm vô một câu để đợi dịp thuận tiện:

- Má đau thì má nằm nghỉ cho khỏe. Còn cái chuyện đó thì để thủng thỉnh rồi má lo sau cũng được...

- Phấn à, má biết rõ trong mình má lắm... Bệnh già này thì dẫu cho có thuốc tiên đi nữa cũng không ăn thua gì. Bởi vậy, hôm trước tao có mời bác Năm mày qua, tao có nói đầu đuôi câu chuyện lại hết cho bác; nếu tao

có bề gì thì nhờ bác lo liệu cho mày... Ba mày mất thì còn bác Năm mày là người lớn trong họ trong hàng, mình nhờ bác đứng ra lo thì cũng phải...

- Má sao cứ lo bao đồng hoài, bộ ai đau rồi cũng chết hết sao!

Bác Bảy không thèm chú ý đến câu nói của con mà lại nói tiếp:

- Tao nghĩ thôi chằm đái cái đám dưới Rạch Chiếc, cái thằng Tường con anh Hương Thân ở dưới coi bộ cũng hiền lành, nhà người ta cũng khá giả và lại được cái cũng gần gũi đây nữa... Mày được chỗ đó thì không phải cực khổ làm dâu làm con gì, mà ở dưới họ đã cho mai mối lên thục hồi liền mấy bận rồi. Bác Năm mấy bác cũng chịu đám đó lắm. Tao để kỳ này họ lên tao nhận lời phút cho rồi.

Phấn sốt ruột nói đái:

- Má để thủng thỉnh rồi tính chớ làm gì gấp vậy... Vớ lại con hồng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy ráng lom còm ngồi dậy dựa vào vách:

- Sao mày hồng chịu? Bộ mày chê hả? Mày là bà chúa bà hoàng gì mà chê người ta hả?

Phấn cúi đầu ngập ngừng nói:

- Hồng phải con chê người ta.... nhưng con thấy hồng hợp má à!

Bác Bảy đập mạnh tay lên mặt chiếu:

- Trời thần ơi! Mày biết người ta ra sao hay không mà mày nói hợp hay không hợp?... Mà hợp hay không hợp có ăn nhằm gì hả? Hồi đó tao với ông già mày lấy nhau có ai nói hợp hay hồng hợp gì đâu, sao bây giờ mày lại rác rối như vậy chớ!

- Nhưng con hồng thương người ta được...

Bác Bảy nhồm người tới:

- Sao mày biết mày hồng thương người ta được? Hồng thương rồi cưới về ăn ở với nhau rồi thương sau chớ gì!... Tụi bây bây giờ bị ba cái tiểu thuyết nó làm cho lậm quá mà!... Nói cho nghe bảnh cái lỗ miệng, chớ về ăn ở với nhau rồi ông nội ai cũng không cạy rút ra được! Mày đừng nói cái điệu đó tao nghe không thông đâu!

Phấn xuống giọng năn nỉ:

- Con nói thiệt mà má! Má làm phước xét dùm con chớ con hồng ở với đám dưới Rạch Chiếc đâu má à...
- Sao lạ vậy cà! Ai cấm ai cản gì mày hả? Mày có thân thì mày rang lo chớ không phải con mẹ già này sống đời mà lo cho mày hoài ghen mậy!

Phấn do dự rồi nói:

- Con cũng biết vậy... nhưng con thừa với má có chỗ này người ta cũng thiệt thà làm ăn và ở gần khít bên mình...

- Ý trời bây giờ để cho mày chọn mày lựa hả? Bộ mày nói mày khôn hơn tao, hơn bác Năm mày nữa phải hông?

Rồi bác Bảy lại nói lấy:

- Được mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì mày làm, rồi đừng ngó đến mặt con già này nữa?

Phấn vội bào chữa:

- Con đâu dám nói vậy má... Vì vậy con mới đem... bàn với má để coi má tính ra sao.

- Bàn với tao cái gì mới được chớ! Tao đã lo đã liệu hụt hơi hết sức tìm cho có chỗ ăn ở biết điều để mày được yên thân, mà mới nói ra là mày gạt ngang rồi... Đó công nuôi dưỡng cho mày nên hình nên vóc rồi mày trả ơn như vậy đó!

Thấy mẹ giận, mệt ngồi thờ đốc, Phấn cũng bắt nấn trong lòng. Cô đi rót một chén nước trà mang lại cho mẹ:

- Má uống một miếng cho khỏe trong mình má!

- Mày đem thuốc độc cho tao uống đó chớ nước nôi gì!

Tuy nói lấy như thế, bác Bảy cũng lấy chén nước uống vài hớp. Phấn đỡ lấy chén đặt xuống ván ngựa:

- Thôi má nằm nghỉ cho khỏe chớ hơi sức đâu mà ngồi hoài.

- Phải mày muốn tao nghỉ khỏe thì mày không bắt hiểu bắt mực như vậy... Mày muốn tao nghỉ thờ sớm thì có!

Phấn kéo gối đặt lại cho ngay ngắn, rồi đỡ bác Bảy nằm xuống:

- Má sao kỳ quá, con đã nói cái gì đâu mà má giận hồng biết!

- Vậy mà nó còn chối leo lẻo nữa chứ!

Phần lấy mền đắp lại cho mẹ và nói:

- Có cái gì đâu mà con chối! Thì tại con muốn thừa thiệt với má, chứ đáng lẽ con mần thính dầu luôn cũng được chứ phải không sao!

Bác Bảy nhồm đầu dậy:

- Cái gì nữa đó? Mày nói thiệt là nói cái gì, còn dầu cái gì hứ con kia?

Phần tìm cách nói quanh:

- Con nói thiệt là hồi nãy con nói với má, con hông chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đó mà...

- Rồi sao nữa?

Phần áp ứng nói:

- Thì có sao đâu má!... Con nói với má để má rõ trước vậy mà... Để có cái gì má liệu má nói với người ta.

- Cho tao biết trước hả! Cái điệu này mày là bà nội tao chứ đâu phải là con!

- Má sao cứ vậy hoài! Thì má để cho con nói hết đầu đuôi, chứ hồi nãy con mới đưng tới là má gạt phứt đi thì làm sao con nói rõ...

Bác Bảy thờ hất ra rồi nói:

- Thì mày nói đại đi để tao nghe rồi tao chết cho vừa bụng mày!

- Thôi con hông nói đâu!

- Mà tao biểu mày nói!

- Nói cái gì mà cứ mở miệng ra má cứ... cản hoài.

Bác Bảy thờ dài, hạ thấp giọng:

- Thôi mày làm ơn làm phước có cái gì nói phứt cho tao nghe đi rồi còn để tao nằm nghỉ một chút, chứ cứ nói cù cưa với mày hoài thì có lúc đâm chận họng tao chết tốt!

Phần lấy ngón tay cào cào mấy cọng lát màu xanh đỏ trên chiếc chiếu bông và khẽ lên tiếng:

- Con đã nói với má là con không chịu cái đám dưới Rạch Chiếc... má à, gần mình đây cũng có chỗ người ta thiệt thà làm ăn... mà người ta cũng quý trọng mình lắm! Phải má chịu chỗ đó thì... tiện quá.

- Hừ, lấy chồng là phải lựa cho phải nơi phải lựa chứ cái gì mà tiện với hông tiện ở trông hả? Mày có để cho tao lo cho hay không thì nói, chứ đừng làm bộ tài khôn tài khéo với tao!

- Má để con nói hết coi chứ!... Con nói tiện là vì... là vì... thiệt ra... con cũng có... quen biết với người ta.

Bác Bảy ngoái đầu lại:

- Thì đầu trên xóm dưới chỗ nào mà nhà mình hông quen biết.. Mà mày nói quen biết làm sao hả?

Phần cúi gầm mặt xuống áp ứng nói:

- Con nói quen biết là tại... thiệt ra là vì con...

- Mày làm sao hả?

- Con thương người ta...

Bác Bảy tốc mền tung ra, ngồi phất dậy:

- Sao? Mày nói cái gì mày nói lợi coi?

Phần đáp một hơi:

- Con nói con thương người ta mà người ta cũng thương con nữa... con ưng cái chỗ này đến chết, con hông lấy con ông Hương Thân dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy rên rỉ:

- Trời cao đất thấp gì nó xuống đây mà coi nè? (Rồi bác ngó về phía bàn thờ bác Bảy trai) - ông ơi, có giỏi ông có linh thiêng ông dì coi con gái cứng của ông đây nè?... Phần à ba mày có nghe mày nói như vậy ông cũng phải đội mồ mà sống dậy nữa... Còn tao, mấy muốn giết tao sao Phần!... Mày làm ơn xuống bếp lấy con dao phay lên thọc cổ cho tao chết, tao còn mát thân, còn sung sướng hơn Phần à!... Phải rồi mày lựa lúc tao đang đau ốm rề rề như vậy để mày trừ ẻo cho tao chết sớm để mày rảnh tay muốn lấy ai thì lấy cho vừa ý mày mà!

Nghe bác Bảy nói giận nói hờn như vậy Phần cũng đâm ra lính quính. Cô vừa tội nghiệp cho mẹ mà cũng vừa lo sợ cho công việc dự tính bất thành. Nước mắt rưng rưng, Phần nhìn mẹ van vỉ:

- Má có chửi mắng gì con thì con cũng chịu nhưng cái chuyện này của con thì nó đã... dĩ lỡ ra rồi...

Bác Bảy hỏi dồn:

- Mày nói sao?

Phần vịn vẹo mấy ngón tay rồi ngập ngừng nói:

- Dạ... con đã lỡ thương người ta rồi...

Bác Bảy thở dài dựa lưng vào vách, nói trống không bằng một giọng vô cùng chán nản:

- Tao biết mà, thứ con gái lớn lên thả cho nó đi lu âm như vậy hèn chi nó hư cũng phải... Chuyện này thiệt tao có chết cũng không nhắm mắt được!

Rồi bác lại hỏi:

- Mà mầy đã lỡ thương thằng nào hả? Xung quanh đây tao thấy có thằng nào sạch nước cần đầu mà mê người ta nhạy quá vậy?

- Đã cũng gần đây má à...! Chắc má biết anh Tư con bác Hai...

- Mầy nói thằng Tư Cầu đó hả? Chèn đét ời, cái thằng lù khù như rắn mùng Năm đó mà mầy mê nó sao? Bộ thằng ôn dịch đó có bùa mê thuốc lú gì sao mà!

Phần sót sáng bình vực Tư Cầu:

- Má nói vậy chớ ảnh cũng... khôn ngoan lịch thiệp, giỏi lắm chớ? Bề ngoài coi như vậy chớ anh tốt bụng lắm? Con biết rõ lắm má à!

- Hừ, vậy mà mầy còn dám mở miệng bình nó nữa?... Thì mầy biết rõ lắm! Biết rõ cho nên mới tác tộ như vậy! Tao hỏi mầy: mọi khi mầy khôn ngoan như bà nội người ta vậy, sao bây giờ mầy u mê ám chướng gì mà lại mê cái thằng mắc toi đó hả?

- Má nói vậy chớ ảnh đâu có đến nỗi tộ gì...

- Ủ phải nó không tộ! Mầy có muốn cho con mẹ già mầy lọt tròng té nỏ không; thấy nó khôn, nó giỏi... thì mầy nói phớt cho rồi!... Mà nếu nó khôn nó ngoan thì nó là một thằng điểm thúí quyền rũ mầy mà mầy cứ đâm đầu vô... Thứ đồ con gái đứng đường!

Phần bị mẹ làm cho một hồi đâm ra tức, nhất là khi nghe má mình kêu Tư Cầu là "thằng điểm thúí":

- Má nói như vậy là má không biết xét người chút nào! Mới hồi nãy mà má kêu người ta lù khù, bây giờ má nhiech người ta là điểm thúí... Anh Tư, thiệt ảnh... không rú rê con gì hết, tại con thương ảnh nên ảnh mới... thương lại con chớ bộ ảnh rú quên gì con sao mà má nói oan cho người ta như vậy!

Bác Bảy cười khẩy:

- Ờ mầy nói vậy tao mới biết! Bị mầy nập nọn quá mà! Cái này cũng tại tao hết, tao thả lỏng mầy quá... Thứ con cái như mầy thiệt là con ranh con lộn gì đầu thai lên báo đời tao. Để mầy ra để đẻ trứng gà, trứng vịt gì bán còn có lợi hơn. Tao phải dè như vậy, hồi đó tao bóp mũi mấy chết phứt đi cho rảnh! Thứ đồ oan gia tương báo gì đâu hồng biết.

Phần làm thinh. Thấy con không trả lời, bác Bảy càng nổi dóa thêm:

- Sao bây giờ mầy á khẩu ngồi đó. Mầy giỏi bình nó cái gì nữa thì nói đại đi! Mầy coi con mẹ già này đâu có trượng bằng nó! Mầy giỏi thì mầy cuốn gói theo nó luôn đi chớ bày đặt nói với tao làm gì cho mắc công.

- Đầu phải con bình ảnh má?... Con chỉ nói thiệt hết ra cho má rõ vậy thôi... Má coi con có dám dấu điểm cái gì đâu! Cái gì con cũng thừa lại với má để coi má tính sao...

- Tao hồng tính cái gì hết trọn! Phải mầy kể đến tao thì mầy không bêu xấu tao như vậy!

Phần nhỏ nhẹ cự nự:

- Con làm gì mà má nói bêu xấu?

- Hừ, mầy không có làm gì hết! Chớ mầy tính đi theo thằng chết dầm đó không đủ xấu tông môn họ hàng sao hả?

- Má nói vậy sao được... người ta cũng là người làm ăn chớ bộ ăn trộm ăn cướp hay cùi phong què quặt gì mà má nói xấu!

Bác Bảy cười lạt:

- Đến nước này mà nó còn bình chớ!... Mầy thử coi thằng Tư Cầu đó có tới mắt cá thằng con anh Hương Thân dưới Rạch Chiếc không chớ?

- Má so sánh như vậy sao được! Anh Tư ảnh nghèo thiệt, nhưng chắc má cũng nhận thấy từ trước tới giờ ảnh có tai tiếng gì trong bà con lối xóm đâu! Người ta nghèo nhưng người ta là người thiệt thà làm ăn, như vậy cũng... quý rồi... Chớ má hạ nhục ảnh như vậy thì cũng tội nghiệp.

- Hừ tội nghiệp! Tội nghiệp thì mầy rước người ta về mà thờ chớ nói với tao làm gì!

- Má cũng nói vậy hoài... Má nói má lo việc cưới hỏi cho con thì sẵn đó con nói luôn... Con lỡ thương anh Tư rồi, vậy má xét lại dùm con...

Bác Bảy nói lấy:

- Sao mày hồng đợi mang cái bụng chè lè ra rồi hăng nói với tao...

Rồi như nhớ sực lại điều gì, bác Bảy vội hỏi, giọng hết hoảng:

- Mà mày chỉ mới... thương nó vậy thôi chứ?

Phấn ngỡ ngác:

- Dạ, thì con đã nói với má... con thương ảnh.

- Thì tao biết rồi! Nhưng nó có... thương... gì với mày không?

- Dạ... con thương ảnh, ảnh thương lại con... Hai đứa con thương nhau, nên con mới thưa lại với má...

Bác Bảy chắc lưỡi:

- Hai đứa bây thương nhau gì đó thì thâm kệ tụi bây! Tao hỏi là tao hỏi tụi bây có lộn xộn gì chưa? Thằng mắc ôn đó làm gì mày chưa? Mày làm ơn mày trả lời giùm tao coi!

- Dạ ảnh hiền khô đâu dám bắt ép gì con. Nhưng sở dĩ con nói với má là vì con quá thương ảnh, thương thiệt tình má à!

- Thôi đi bà nội! Mày đừng có giả mù sa mưa với tao... Tụi bây đừng tưởng lọt qua mắt con già này? Tao hỏi mày một lần chót: chứ tụi bây đã có ăn ngủ gì với nhau chưa? Có hay không mày cứ nói phứt với tao một tiếng.

Nghe mẹ hỏi gắt như vậy, Phấn cúi đầu vâng vâng mép chiếu và ấp úng nói:

- Thì con đã nói với má, tụi con thương nhau cũng đã khá lâu rồi...

- Ý trời, sao mày hồng đợi vài ba năm nữa rồi mày hăng nói!... Cái điệu này thì hư hết rồi còn gì đâu! Vậy mà mày còn ráng vác cái mặt về đây nói bảnh với tao nữa chứ! Thứ đồ hư thân mất nết. Tao có dạy mày đứng đờng như vậy không chứ!

Phấn còn ráng chống chế:

- Phải con hư thì con đâu có dĩa nói lại với má đàng hoàng như vậy!

- Coi nó nói vậy nghe sướng hông! Bộ mày nói mày ngủ với trai đã rồi mày dĩa học cho tao hay là mày nết na lắm hả?... Đàng hoàng cái thằng cha mày chứ đàng hoàng!... Sao mày không đợi vác cái bụng như cái trống châu rồi dĩa đây cho tao hay một thể? Mày nói như vậy cũng còn sớm lắm con à!

- Thiệt má nói sao kỳ quá... Bộ con đi theo tào kê làm dĩ làm điểm gì sao mà má kêu là hư là thú! Con mới thương người ta... có chút đỉnh mà thiếu điều má muốn la làng lên! Nói như má hể thương yêu nhau là hư, thì thiên hạ là đồ bỏ hết chắc? Con biết má giận má nói vậy chứ thể nào má hồng xét lại...

Bác Bảy cướp lời:

- Thôi mày đừng có ngựa nữa! Tao biết mày khôn lắm mà! Thứ đồ đội quần người ta mà hồng biết mắc cỡ...

Rồi bác lại than thở:

- Thiệt nó sanh chứng như vậy, tui còn mặt mũi nào nói chuyện với bên đàng trai ở dưới Rạch Chiếc chứ!

Nghe vậy, Phấn lại cự nự:

- Sao má hay lo bá vợ quá hồng biết! Chưa gì hết mà má kêu đàng trai đàng gái rùm beng lên... Người ta hỏi mình hồng chịu thì thôi chứ ăn thịt mình đợc sao mà má sợ! Bị má cứ lo cái mừng đó hoài mà má đau thêm...

- Bộ bây giờ mày tính rửa cho tao mau chết để mày theo trai cho gấp, hả Phấn?

Phấn nhăn nhó:

- Thôi con lạy má! Má có muốn con nằm cúi xuống cho má đánh mấy trăm roi gì đó cho đã nữ thì má nói một tiếng, thiệt con không dám cãi... Chớ má cứ nói hờn nói lấy, nói xiên nói xéo hoài thì biết đâu mà tính nữa!

- Sướng hông! Bây giờ nó lại dạy khôn tui nữa chứ!... Mày là má tao mới phải! Chắc hồi đó ông Trời ổng sanh lộn mà!... Ai coi nó theo trai cho đã rồi mà hể nói động tới là nó nói lại xoi xói trên đầu trên cổ... Đây tao nói cho mày nghe: mày phải bỏ liền tức khắc cái thằng ôn dịch vật đó, chứ hông thì hồng còn mẹ con gì nữa? Tao nói có ông bà làm chứng: mày mà còn đeo theo cái thằng chết đói đó nữa, thì một là tao giết mày, hai là tao cắn lưỡi tao chết để mày muốn theo ông bà ổng vãi gì mày đó thì theo. Đó, chỉ có như vậy thôi để mày liệu!

Phấn dụ giọng năn nỉ:

- Má nói như vậy thì ngặt cho con quá. Con đã lỡ thương người ta rồi má cũng chằm chế phần nào với con chứ nếu má cứ thẳng băng như vậy thì con chỉ có nước đâm đầu xuống sông chết phứt cho rồi...

Bác Bảy cười lạt:

- Bộ bây giờ mày tính dọa tao hay sao thì mày nói! Tao nói thiệt: cái thứ như mày có chết nằm xấp đồng đó tao cũng không màng.

Phần còn ráng van nài:

- Má có giận con thì cũng giận một ngày hay đôi ba bữa gì thôi chứ hổng lẽ má giận hoài. Con xin má bằng lòng gả con cho anh Tư đi rồi sau này có cực khổ đói rách gì con cũng cắn răng chịu chứ không dám quấy rầy má nữa đâu.

- Phần à, bộ mày nói tao còn con nít hay sao mà mày dễ gạt... tao già từng tuổi này tao đâu có ngu hơn mày được.

- Con đâu có dám nói như vậy! Cái gì má cũng nói hết...

Bác Bảy ngồi xích lại gần con và hạ giọng vỗ về:

- Con nên nghĩ lại cho chín Phần à! Con còn nhỏ dại nên con hay hấp tấp - đưa con gái nào lớn lên mà hổng vậy - chứ má đây già rồi má biết con à! Đâu phải hể thương nhau là bắt buộc phải cưới nhau đâu!... Mà cũng hổng phải hể cưới nhau trơn, không có tăng tịu với nhau trước là không thể sống đời với nhau được!... Thì tao với ba mấy hồi đó chỉ thấy dạng xa xa chứ có nói với nhau một lời, một tiếng nào đâu mà cũng ăn đời ở kiếp với nhau vậy. Tụi bây bây giờ bày đặt theo tân thời, theo tiểu thuyết, chứ ông già bà cả lúc trước cho đến thời của tao với ba mấy đâu có nói cái ngữ đó được!... Mà tao nghĩ: hể cưới gả nhau rồi tới chừng đó yêu nhau mấy hồi! Tao nói đây để nữa mày nghiệm coi có đúng không...

Bác Bảy ngừng lại để thờ, rồi lại tiếp:

- Phần à, má lo đây là lo hậu cho con, chứ má già rồi lại đau yếu biết chết nay, chết mai gì đây! Bởi vậy má muốn lựa chỗ tử tế, gia đình có bề thế một chút để sau này con có chỗ mà nương tựa an nhàn, khỏi phải cực khổ và mờ mịt mờ mặt với họ hàng lối xóm người ta... Má nói ra đây chắc con cũng dư biết: nhà mình tuy không giàu có cho lắm nhưng cũng không phải túng thiếu đồng tiền chén gạo, bởi vậy má đâu còn ham muốn gì nữa mà gả ép con để té vàng té bạc thêm! Má mà chọn cái đám dưới Rạch Chiếc là vì má thấy ở dưới người ta đàng hoàng, ăn ở tử nào tới giờ có âm đức. Hai vợ chồng anh Hương Thân thương con thì phải quý dẫu. Con mà dĩa dưới làm dâu thì khổ ru; trong nhà người ta kẻ ăn người ở đặng đặng đê đê, con khỏi phải làm gì động tới móng tay hết... Má nói thiệt: thiếu gì đám đem con gái gả cho thành con anh Hương Thân nhưng ở dưới hai vợ chồng ảnh và thêm thằng con trai nữa không chịu đám nào hết. Họ chỉ ụng có nhà mình thôi. Đó con coi, mấy tháng nay họ cho mai mối lên liền liền mà má cũng mới có ừ hữ để đó chứ cũng chưa nhứt quyết gì hết. Má muốn đợi cho hết đau hết ốm rồi hẵng tính, với má thấy con cũng còn nhỏ tuổi, mà cũng không xấu xa gì thì đâu có sợ ế chồng má phải hấp tấp! Đó coi, con nghĩ má tính như vậy có phải không hả Phần?

Phần miễn cưỡng trả lời:

- Má nói vậy thì cũng phải nếu con... chưa lỡ thương anh Tư...

Bác Bảy hơi bực mình nhưng ráng nói ngọt:

- Cái gì mà... cũng phải? Phải hết ráo trơn ráo tơi chứ hổng có nếu gì hết! Má nói con còn trẻ người non dạ, còn lóc chóc lắm chứ chưa biết nghĩ suy như người trọng tuổi... Con để má nói hết cho mà nghe... Đâu phải má muốn gả ép con để té ra lợi lộc gì đâu? Má đã nói với con: hổng biết má chết nay chết mai gì đây, như vậy má còn ham giàu sang gì nữa! Má lo là lo cho con, cho đời con sau này... Anh Hai con đã yên phận chồng vợ rồi, giờ đến phiên con, má cũng phải ráng lo cho xong rồi mới nhắm mắt buông tay được con à?

Nghe nói đến chuyện vợ chồng của anh Hai mình, Phần mỉm cười nói chen vô:

- Đó má nói má lo chuyện vợ chồng cho anh Hai, vậy mà má cứ chê chị Hai rậm rề hoài...

- Coi mày nói vậy sao được! Tao kén chọn chỗ tử tế đàng hoàng cho nó, ai biểu nó hổng biết dạy vợ nó thì nó ráng chịu, chứ tao phải làm sao bây giờ? Ôi thôi cũng tại anh Hai mấy nó u mê ám chướng quá nên con vợ nó mới sanh tệ vậy, chứ phải nó biết nghe lời tao thì đâu có đến đỗi!

- Má nói cái gì nghe cũng xuôi hết?

Bác Bảy sượng lại rồi nói tiếp:

- Để nữa mày có con cái lớn lên rồi mày sẽ biết: phận má là phận làm cha mẹ thì phải lo đầy đủ cho con cái, rồi nó tới đâu hay tới đó, chứ để buông xuôi hết sao nên! Về phần của con cũng vậy Phần à!...

Với một giọng tha thiết. bác Bảy tiếp:

- Má nói thiệt với con hổng phải má khinh khi chê bai gì thằng Tư đâu! Má cũng biết nó là người thiệt thà chơn chất làm ăn tử nào tới giờ... Nhưng ở đời đâu phải có bấy nhiêu đó là đủ. Má lớn rồi, má từng trải nhiều

má biết. Hơn nữa má để con má hồng biết rõ tánh của con sao: con thương thằng Tư đó thì con nằng nặc đòi cưới, chớ để tụi bây ở chung vài ngày thì cũng rã đám sớm. Mà con nên nhớ rằng chuyện vợ chồng là chuyện ăn đời ở kiếp chớ đâu phải chuyện một ngày một bữa gì mà mình hấp tấp cho được. Bây giờ còn mới, tụi bây còn ham mê nhau, nhưng đến chừng địa ở chung nhau rồi, tụi bây hồng chỏi nhau như mặt trời mặt trăng thì đừng kể tao là con người.

Phấn chen vô:

- Má nói bộ ai cũng như vậy hết sao? Mà sau này có cái gì thì con cần răng chịu hết má khỏi lo!

Bác Bảy cười lạt:

- Thì mày chịu chớ chẳng lẽ tao đưa cái thân già này vô đó mà hứng lấy cho mày!... Con này nó nói sao dễ nghe quá!... Bây giờ thì nói cái gì mà mày hồng chịu, mày chịu bữa chịu càn hết để nữa có xảy ra chuyện gì cứ nhè con mẹ già này mà kêu mà réo! Cái sách đó xưa quá mà đừng đem ra xài với tao chi cho mất công!

Phấn quả quyết đáp:

- Không, con nói thiệt mà má! Con... thương anh Tư mà con hồng hiểu tánh nết của anh sao! Nhưng cái gì cũng có qua có lại... con nghĩ con chịu đựng được anh mặt này thì anh cũng chịu đựng lại con mặt khác. Con đâu phải vẹn toàn gì! Bởi vậy sau này nếu có chuyện gì lộn xộn thì con xin rắng chịu, chớ hồng dám đổ thừa, đổ bù gì đâu mà má lo.

Nghe con cứ nhắc câu "thương anh Tư" hoài, bác Bảy như thấy gai trước mắt:

- Hứ, mấy cứ nói cái giọng như bà nội người ta! Tao biết cái thứ mấy li lợm lảm mà!

Nhưng rồi bác Bảy lại dịu giọng:

- Phấn à, tao nói đây hồng phải lợi ích gì cho tao hay tao can mày để tao mừng, tao sướng gì! Hồng có đâu con à! Con nên nhớ rằng cái chuyện vợ chồng hồng phải ăn ở với nhau một ngày một bữa gì mà mình tính sao cũng được... Con nói con thương thằng Tư thì má cũng nghe vậy đi. Nhưng đâu phải chỉ mình thằng Tư không thôi. Nó còn ông già bà già nữa. Mà chắc con cũng biết ông già nó khó đàn trời chứ chẳng phải dễ dàng gì như người ta đâu! Má sống ở đây mấy chục năm nay má hồng biết sao! Ông già của thằng Tư tánh tình hay câu mâu kỳ cục lắm! Tuy ông không làm gì ai nhưng đầu trên xóm dưới ai ai cũng chạy mặt ông hết. Để rồi con coi, không dễ gì ông cho thằng Tư lấy con. Má nói với con không tin thì bữa nào con thử xúi thằng Tư địa nói với ông coi!

- Dạ con cũng có biểu ảnh rồi...

- Vậy thì mày giỏi động trời rồi! Cái điệu này thì mày lo lấy một mình chớ còn bày đặt vô đây nói với tao làm gì nữa...

Thấy con làm thinh, bác Bảy lại xuống giọng võ vè:

- Sao con khờ quá vậy Phấn? Má đã hết lời nói với con: đâu phải thương nhau là lấy nhau được. Còn ông già nó chi!... Rồi còn công việc mần ăn sau này nữa... Chẳng lẽ ngày tới tối, tụi bay cứ ôm lấy nhau mà sống đời hay cạp đất mà no bụng được! Má thử hỏi con: nếu tụi bây ăn ở với nhau thì vợ chồng bây lấy cái gì mà sống? Cái thằng Tư nó không có miếng đất cắm dùi, từ hồi nào tới giờ nó làm phụ cho gia đình nó vậy mà nó cũng đầu tắt mặt tối quanh năm. Bây giờ còn thêm cái miệng ăn của con vô đó nữa, thì má thử hỏi nó xoay trở bằng cách nào?... Má cũng biết con có chút đỉnh vốn liếng, nhưng bắt quá cũng chỉ để xây xài trong đôi ba năm là cùng chớ buôn bán mần ăn gì khác được. Hồng lẽ tụi bây ra ở riêng rồi thiếu cái gì cũng về đây mà nợ tao! Rồi nữa mày sanh con để cái cả bày cả lũ, lấy gì mà nuôi tụi nó hả? Hay lại để rách rưới, trần truồng bò lê bò lết như cái đám con của anh Hai thằng Tư đó!... Cái gương sờ sờ trước mắt mày hồng thấy sao mà còn tính đứt đầu vô đó nữa hả? Tới chừng đó hồng cần rút nhau ra từng miếng thịt, chớ đừng nói chánh rảnh là thương là yêu nhau! Phấn à, má có qua cái cảnh đó, má có thấy nhiều người qua cái cảnh đó rồi nên má biết rõ lắm con à... con nên nghe má, sau này con yên phần gia thất rồi, con sẽ thấy lời má nói đây là đúng, là má thiệt thương con, thiệt lo cho con nên má mới tính như vậy...

Phấn ngập ngừng đáp:

- Thì con cũng biết má thương, má lo cho con lắm chớ phải không đâu! Nhưng ngặt nỗi con lỡ thương anh Tư rồi...

Bác Bảy nổi nóng đập tay xuống ván ngựa:

- Lỡ thương! Lỡ thương ông bà ông vải mày chớ lỡ thương hoài à!...

- Tao nói ngon nói ngọt, mày hồng chịu nghe, thì bây giờ tao biểu mày: một cũng phải bỏ, hai cũng phải bỏ cái thằng đó. Mày còn nói "lỡ thương" nữa thì chối chà tao quơ thấy mụ nội mày đa nghe!

Thấy mẹ nổi giận, Phấn không dám nói xía vô nữa mà chỉ ngồi làm thinh. Bác Bảy phần giận, phần la hét nhiều nên cũng nín lại để nghỉ mệt. Rồi một lát, không biết nghĩ sao hay nhớ trực tới điều gì, bác vội kêu con hỏi ngang:

- Mà mày làm gì mà nhứt quyết phải lấy cái thằng mắc toi đó chứ hả? Hay là... Cái điệu này tao nghi quá! Phấn, tao hỏi mày: bộ mày lỡ mang bầu với nó rồi hả?

Bác Bảy hỏi câu đó với một giọng run run và bác nhìn thẳng vào mặt con hỏi hộp mong chờ câu trả lời...

Phấn muốn vọt miệng nói là "có" để cho mẹ bắt buộc phải gả gấp cho Tư Cầu hầu che lấp tiếng xấu, nhưng nhớ đến cảnh đau ốm cùng thấy dáng điệu thiếu não của mẹ, cô đâm ra bất nhẫn và không đành tâm dùng đến chước "sự đã rồi" như đã dự tính trước đây.

Còn bác Bảy thấy con làm thinh, lại càng nghi thêm:

- Sao, mày có cái gì thì nói thiệt để tao lo liền cho mới kịp, nếu không thì tao chỉ có cái nước đội quần người ta chứ tao còn mặt mũi nào dòm ngó ai nữa? Hèn chi, hôm rày tao thấy mày cứ nhè ba cái chùm ruột, khế chua mày ních hoài...

Và bằng một giọng cố giữ vẻ thản nhiên, bác Bảy chậm rãi hỏi thòng một câu:

- Có phải vậy không Phấn?

Phấn vội chồm tới nắm lấy hai bàn tay gầy gộc của mẹ và hấp tấp đáp:

- Không, không có như vậy đâu má...

Và cô khóc òa lên. Bác Bảy thờ dãi một hơi, vừa như trút một mối lo âu và cũng vừa như xót thương ái ngại cho tình cảnh con mình... Một hồi lâu, bác Bảy mới gỡ tay con ra và dịu dàng nói :

- Thôi nín đi, hồng có thì thôi chứ cái gì đâu mà khóc... Đó con coi, đâu phải má ác nghiệt với con cái. Nếu con lỡ dại làm tùm lum lên thì má cũng phải ngậm miệng ráng lo sao cho êm thấm mọi bề. Còn nếu như con chỉ mới có... phải lòng thằng Tư thì... chẳng có sao hết. Hồng phải má chê bai ai, nhưng người nào cũng có phận nấy. Má để con khuây khỏa một thời gian rồi thế nào con cũng nghĩ lại và con sẽ thấy lời má nói đây là đúng. Má nói cái này con chịu khó nghe: thằng Tư nó không lấy được con, nó đâu có chết mà còn mập cùi cùi như thường. Chớ còn con, con rui làm bậy bạ, con sẽ khổ suốt một đời con à!

Phấn không biết nói gì thêm, chỉ ngồi cúi đầu làm thinh, thỉnh thoảng lấy vạt áo chùi nước mắt hoặc xịt mũi.

Bác Bảy lại ôn tồn nói tiếp:

- Hồi nãy, con nói con muốn ở trong này thì cũng được... Ờ, con nên ở luôn trong này thì tiện hơn, chớ nếu không có gì hết mà con cứ qua lại với thằng Tư hoài thế nào hồng có ngày thiên hạ họ xàm xì bàn tán bậy bạ... Để lát nữa má biểu thằng Năm vô trong coi sóc mọi việc thế cho con. Con có cái gì thì dặn lợi nó. Thôi, con sửa gối lại để má nằm nghỉ một chút... À, con xuống bếp nhắc chị Hai con canh chừng siêu thuốc chớ không thôi nó để cạn khô hết... Thiệt cái con hư hết cỡ, hôm trước nó sặc thuốc làm sao mà để cạn quánh, rồi tổng đại nước thêm vào để cho tao uống ba cái nước giảo! Như vậy có thuốc tiên, thuốc thánh cũng không ăn thua gì chớ đừng nói đến cái thứ thuốc mình hốt ở đây...

Phấn thẫn thờ buông một tiếng "dạ" nho nhỏ rồi vói tay lấy chiếc mền đắp lên cho bác Bảy. Xong xuôi, cô lững thững đi xuống nhà dưới, lòng buồn chán như chưa từng có như thế bao giờ...

Trời chuyển mây đen kịt và mưa lác đác đổ hột...